

Arrest

nr. 203 787 van 14 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat N. SEGERS
Rue Berckmans 83
1060 BRUXELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 11 mei 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 6 mei 2018 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van Mr. M. HZAINI, die *loco* Mr. N. SEGERS verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. B. HEIRMAN, die *loco* Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: O.

voornaam: C. M. W.

geboortedatum: [...]1991

geboorteplaats: Ukkel

nationaliteit: Burkina Faso

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel d.d. 23.10.2015 gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.10.2015 dat hem betekend werd op 03.11.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij hier sinds een jaar reeds samenwoont met een Belgische partner.

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft en dan hij van plan is om met haar in de toekomst een verklaring van wettelijke samenwoning te ondertekenen, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner,

wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij in België is om hier te verblijven in nabijheid van zijn vader, grootvader, broer en 2 zussen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Burkina Faso een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij in goede gezondheid verkeert.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel d.d. 23.10.2015 gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.10.2015 dat hem betekend werd op 03.11.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij hier sinds een jaar reeds samenwoont met een Belgische partner.

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft en dan hij van plan is om met haar in de toekomst een verklaring van wettelijke samenwoning te ondertekenen, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij in België is om hier te verblijven in nabijheid van zijn vader, grootvader, broer en 2 zussen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Burkina Faso een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij in goede gezondheid verkeert.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.”

Vasthouding [...]”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in het eerste en het tweede onderdeel van het enig middel onder meer de schending aan van artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 8 van het EVRM, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert eveneens de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt na een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de invulling van artikel 8 van het EVRM in essentie dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar zijn situatie in het licht van dit artikel. Hij verwijst naar zijn gezinsleven met zijn partner en haar dochter en naar zijn banden met zijn vader, broer en zussen die allen de Belgische nationaliteit hebben. Verzoeker heeft bij het verzoekschrift een getuigenis gevoegd van zijn Belgische partner, foto's waarop hijzelf en zijn partner zouden te zien zijn, documenten die zouden verzameld zijn met het oog op het indienen van een verzoek tot wettige samenwoning en een stuk van oktober 2015 dat betrekking heeft op een samenwoning met zijn vader, broer en zussen. Hij stelt dat uit de stukken blijkt dat hij op hetzelfde adres als zijn partner woont sedert meer dan een jaar. Daarnaast verwijst verzoeker eveneens naar zijn andere familieleden, zijn vader, grootvader, broer en twee zussen. Hij stipt aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel stelt *“Betrokkene verklaart dat hij in België is om hier te verblijven in de nabijheid van zijn vader, grootvader, broer en 2 zussen”* maar verder geen enkel gevolg hieruit trekt. De gemachtigde beperkt zich tot de vaststelling dat verzoeker geen schending aantoot van artikel 3 van het EVRM, zodat de bestreden beslissing volgens hem lacunair en inadequaar gemotiveerd is. De gemachtigde had moeten toelichten waarom deze verklaring geen obstakel vormt voor de afgifte van het bestreden bevel. Bijgevolg heeft de gemachtigde geen zo zorgvuldig mogelijk onderzoek gedaan, in functie van de elementen waarvan hij kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

In het tweede onderdeel wijst verzoeker op de passage waarin de gemachtigde stelt dat nog een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 van het EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing zal worden genomen en waartegen een nieuwe beroepsmogelijkheid openstaat.

Verzoeker stelt dat deze motivering niet adequaat is en daardoor reeds de vermelde artikelen schendt. Verzoeker verwijst naar de samenlezing van de artikelen 74/13 en 1, §1, 6° van de Vreemdelingenwet dat een individueel onderzoek noodzaakt bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, hetgeen a *fortiori* inhoudt dat aan de bestreden beslissing een grondig individueel onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM dient vooraf te gaan. Door te overwegen dat nog een grondiger onderzoek zal plaatsvinden van de artikelen 3 en 8 op latere datum, erkent de gemachtigde volgens verzoeker dat hij nog niet op grondige wijze het gezinsleven van verzoeker heeft onderzocht en dat hij nog geen definitief standpunt heeft ingenomen over de schending van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de beslissing wel overwegingen bevat met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker heeft volgens hem geen invloed op de overweging van de gemachtigde dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM nog grondiger zullen moeten worden onderzocht. Bijgevolg is er volgens hem een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Tot slot verwijst verzoeker naar verschillende gelijklopende recente arresten van de Raad.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

De Raad stelt vooreerst vast dat de gemachtigde geen beschermingswaardig gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en zijn partner heeft aanvaard, maar toch concludeert dat een grondiger onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM in het gesloten centrum zal plaatsvinden en nog een nieuwe beslissing zal worden genomen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde zelf aangeeft nog geen definitief standpunt over de relatie van verzoeker en zijn Belgische partner, waarmee hij stelt reeds een jaar feitelijk samen te wonen en stelt de nodige documenten te hebben verzameld met het oog op een wettelijke samenwoning en procedure gezinshereniging, te hebben genomen. Verzoeker voegde bij het verzoekschrift onder meer een "certificat de célibat" afgegeven door de ambassade van Burkina Faso te Brussel op 5 april 2018, een kopie van de geboorteakte afgegeven te Ukkel op 4 april 2018 en een attest van nationaliteit eveneens afgegeven door de ambassade te Brussel op 5 april 2018. Uit deze recente stukken blijkt dat een begin van bewijs voorligt dat verzoeker recent beoogde zijn situatie met zijn feitelijke partner te officialiseren. Op het niet definitief standpunt van de gemachtigde over dit feitelijke gezinsleven, waarin hij stelt dat in het licht van artikel 8 van het EVRM nog een grondiger onderzoek zal gebeuren, gaat de Raad verder in bij de bespreking van het tweede onderdeel.

Wat betreft zijn familieleden, met name zijn vader, grootvader, broer en twee zussen voert verzoeker terecht aan dat de gemachtigde duidelijk kennis heeft van deze familieleden op het grondgebied, hiernaar verwijst in de bestreden beslissing maar geen enkele conclusie trekt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij is op geen enkele wijze overgegaan tot een appreciatie van dit familie- of privéleven, noch tot een belangenafweging. In dezelfde paragraaf wordt immers enkel als volgt vervolgt: "*We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Burkina Faso een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*" Het is voor de Raad een raadsel waarom de gemachtigde het gegeven van de aanwezige vader, grootvader, broer en twee zussen- dat niet wordt betwist evenmin als hun Belgische nationaliteit-uitgebreid in verband brengt met artikel 3 van het EVRM. Verweerder zet in de nota op uitgebreide wijze uiteen waarom de bestreden verwijderingsbeslissing in hoofde van deze familieleden geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken. Dit houdt een *a posteriori* motivering in die dit gebrek niet kan goed maken.

De Raad kan verweerder in de nota en ter zitting wel volgen dat de Raad wel kan nagaan of er een beschermingswaardig gezinsleven voorligt en dat vooraleer een beschermingswaardig gezinsleven met de overige familieleden kan aangetoond worden, er sprake moet zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, die *in casu prima facie* niet zijn voorgelegd. Echter, artikel 8 van het EVRM beschermt eveneens het privéleven, zoals verzoeker aanvoert. Wat het begrip privéleven betreft benadrukt het EHRM dat dit een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015 Parillo/Italië, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is een feitenkwestie. Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Er blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in België is geboren en dat zijn vader in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft. Er werd in het verleden door verzoeker immers een visum aangevraagd om zijn Belgische familieleden te bezoeken en een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn vader ingediend die werd geweigerd op 23 oktober 2015 met een bijlage 20. Daarnaast wordt niet betwist dat verzoeker zijn broer en twee zussen eveneens in België zijn en de Belgische nationaliteit hebben. *Prima facie* blijkt dus dat verzoeker een netwerk heeft in België en dat dit *prima facie* als een beschermingswaardig privéleven kan worden beschouwd, waarover het de gemachtigde toekwam een belangenafweging te maken. Een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM is in deze absoluut naast de kwestie. Hieruit blijkt in elk geval geen zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de gemachtigde in het licht van de beide aspecten van artikel 8 van het EVRM, het gezins- en privéleven.

Het eerste onderdeel van het enig middel is *prima facie* in de aangegeven mate ernstig.

De Raad stelt verder en niet in het minst vast dat in de bestreden beslissing inderdaad letterlijk kan gelezen worden: *“Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.*

De Raad merkt vooreerst op dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een uitvoerbare beslissing is die de gemachtigde een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe uitvoerbare beslissing te nemen kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, niet verhinderen dat de thans bestreden beslissing zonder verdere maatregelen kan worden uitgevoerd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker verwijst ook terecht naar artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet dat de *“beslissing tot verwijdering”* als volgt definieert: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”*

Het staat niet ter discussie dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot verwijdering is in de zin van artikel 1, § 1, 6°. Bijgevolg dient de afweging van, onder meer, het gezinsleven, plaats te vinden *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”*, met andere woorden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (RvS 4 juni 2015, nr. 231.443; RvS 28 september 2017, nr. 239.259 en RvS 8 februari 2018, nr. 240.691).

Met de motivering dat een grondiger onderzoek van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zal plaatsvinden op een later tijdstip, geeft de gemachtigde zelf aan dat hij zich nog geen definitief standpunt heeft gevormd met betrekking tot het door verzoekers' ingeroepen gezins- en privéleven en geeft hij zelf toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaats gevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zoals verzoeker terecht opwerpt doet het feit dat de bestreden beslissing in de voorgaande paragrafen overwegingen bevat met betrekking tot het gezinsleven, geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde zowel bij het bevel om het grondgebied te verlaten als bij de terugleiding naar de grens telkens besluit dat hij artikel 8 van het EVRM nog grondiger dient te onderzoeken.

Verweerder stelt in de nota dat de kritiek van verzoeker niet ernstig is waar hij meent dat het onderzoek niet grondig was, omdat met alle elementen die de situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, zou rekening gehouden zijn. Het feit dat de gemachtigde heeft gesteld dat er hoe dan ook nog bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zal worden gevoerd, zou geen gebrek aan zorgvuldigheid inhouden. Ook wat betreft de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet meent verweerder in de nota dat verzoeker geen concrete gegevens zou aanhalen waaruit blijkt dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de daarin vermelde elementen. Het feit dat de gemachtigde zelf aangeeft dat er nog een grondiger onderzoek in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM moet worden uitgevoerd, zou *“vage kritiek”* betreffen. Er zou wederom niet blijken dat de gemachtigde met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. Tot slot stelt verweerder in de nota dat het de gemachtigde niet ten kwade kan worden geduid dat hij stelt voorafgaandelijk aan een gebeurlijke gedwongen verwijdering nog een bijkomend onderzoek zal worden gevoerd, teneinde absolute zekerheid te hebben dat er geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aan de orde zal zijn.

De Raad volgt verweerder niet waar hij stelt dat er geen relevante concrete elementen zijn waar de gemachtigde geen rekening mee heeft gehouden. Zoals *supra* blijkt is wat betreft artikel 8 van het EVRM de aanwezigheid van verzoekers vader, grootvader, zussen en broer beoordeeld in het licht van artikel 3 van het EVRM. Dit is niet dienstig. Bovendien en ondergeschikt blijkt *prima facie* dat verzoeker een netwerk heeft in België, hetgeen niet is onderzocht in het licht van een beschermingswaardig privéleven zoals *supra* uiteengezet. Tot slot blijkt dat de gemachtigde wat betreft de feitelijke relatie met de Belgische partner van verzoeker uitermate dubbelzinnig motiveert, door eerst te stellen dat er geen beschermingswaardige relatie zou zijn om vervolgens te concluderen dat nog een grondiger onderzoek later zal plaatsvinden en er nog een andere beslissing zal worden genomen. Dit is niet in lijn met de vereisten van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook *supra* uiteengezet.

Wat betreft het verweer dat de gemachtigde niet ten kwade kan worden geduid dat hij stelt voorafgaandelijk aan een gebeurlijke gedwongen verwijdering nog een bijkomend onderzoek te zullen voeren, teneinde absolute zekerheid te hebben dat er geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aan de orde zal zijn, herhaalt de Raad dat verweerder eraan voorbij gaat dat de thans voorliggende beslissing wel degelijk uitvoerbaar is en reeds is genomen met het oog op een gedwongen verwijdering. In een dergelijke situatie vereist zowel artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM dat men reeds een zo zorgvuldig mogelijk onderzoek heeft gedaan en vereist artikel 13 van het EVRM dat de Raad hierover een effectief rechtsmiddel uitoefent. Waar verweerder ter zitting stelt dat de gemachtigde “zal moeten vaststellen dat deze beslissing reeds definitief is”, strijdt dit manifest met wat de bestreden beslissing zelf stelt, namelijk dat er nog een nieuwe beslissing zal genomen worden. Bijkomend geeft deze uiteenzetting van verweerder in de nota en tijdens de terechtzitting blijk van een grote mate van onvoorspelbaarheid die niet enkel de proceseconomie voor de Raad in het gedrang brengt maar tevens de rechten van verdediging en de rechtszekerheid. Het is immers niet aan de rechtsonderhorige, noch aan de Raad om te raden in welke gevallen de gemachtigde al dan niet een definitief standpunt heeft ingenomen met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Waar verweerder in de nota nog verwijst naar een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Gent van 10 april 2018 wijst de Raad erop dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben. Bovendien heeft het Hof zich in deze geenszins uitgesproken over een correcte toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het verweer, zowel in de nota als tijdens de terechtzitting, faalt.

De gemachtigde heeft niet voldaan aan de verplichting vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de zorgvuldigheidsplicht en ook artikel 8 van het EVRM werd *prima facie* geschonden bij gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband.

Het tweede onderdeel is in de besproken mate eveneens ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Volgens artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel van rechtswege vervuld indien een ernstig middel wordt aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. Volgens het Grondwettelijk Hof dient het woord “inzonderheid” in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2).

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 8 van het EVRM, waarnaar verzoeker bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst en dit zowel wat betreft het privéleven als het gezinsleven, is dit *in casu* het geval.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot schorsing zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het verweer in de nota doet hieraan geen afbreuk.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 6 mei 2018 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. MAES